

ROMANIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)

Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)

Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Comentați unul din pasajele următoare:

1. (a)

- Pentru un vechi berlinez ca mine ar fi fost copilăresc să mă las cuprins de uimire. Câte nu văzusem ! În schimb mă simțeam îmboldit de o curiozitate josnică, ce m-a făcut câteva seri să pândesc mereu pe acolo. Nimic însă. Între timp arșița creștea tot mai aprigă; în ziua căreia i-a urmat noaptea ce voi povesti numaidecât la vale picaseră
- 5 oameni pe drum ca muștele.
- Era o noapte de catifea și de plumb, în care adierea molatecă a unui vânt fierbinte cerca în zadar să risipească pâcla ce închegase văzduhul. Zărilor scăpărau de fulgere scurte, pădurea și grădinile posace tăceau ca amorțite de o vrajă rea; mirosea a taină, a păcat, a
- 10 răătăcire. Înaintam cu greutate prin întunerecul ce vătuia aleele singuratic, trebuind uneori să mă opresc, covârșit de slăbiciune. La răspântia unde e fântâna lui Roland din Berlin, în lumina prea vie care, după beznă, îmi luase văzul săgetat, mă pomenii față în față cu Sir Aubrey, ceea ce, când îl privii mai bine, nu-mi făcu tocmai plăcere.
- Nu pentru că de data asta întrecuse orice măsură. Oricum, nu se iese astfel în lume. Pudra cu care își văruise obrazul era albastră, buzele și nările și le spoise cu o vopsea
- 15 violetă, părul și-l poleise, presărându-l cu o pulbere de aur, iar ochilor le trăsese jur-împrejur largi cearcăne negre-vinete ce-i dădeau o înfățișare de cântăreață sau de dănțuitoare. Încolo, îmbrăcat tot fără cusur, în frac albastru, sub mantaua ușoară de seară, cu orchideea la cheutoare, nelipsindu-i nici brățara de la mână, nici inelele din degete.
- Avea însă ceva schimbat, era neastâmpărat, neliniștit, pe cât eram eu de muiat și de
- 20 stins. Împotriva obiceiului lui, vorbea pripit și tremurat, rugându-mă să rămân cu el - el, care făcea parte din acei oameni ce fără voie, în ciuda însăși curteniei lor, dau să înțeleagă că fac o însemnată jertfă când suferă să stea cu cineva. Mai mult, îmi luase chiar brațul și mă întorsese din drum. Îl simțeam cum dărdăie din toate încheieturile, scuturat de friguri, și vedeam cum ochii aci i se ținteau în gol, sticloși ca ai femeii cu
- 25 păr roșu, aci îi lăcrămau lăncezi și pierduți. După cum atunci nu-mi venise să cred că arătarea ce trecuse pe lângă mine era o femeie, acum mi se părea că ființa ce mă târa cu ea în umbră nu era un bărbat.

Mateiu I. Caragiale, *Remember* (1924)

- În ce împrejurări se află eroul în acest pasaj ?
- Ce tehnică folosește autorul ca să creeze atmosferă ?
- Ce impresie îi face Sir Aubrey autorului ?
- Ce vă sugerează pasajul ?

1. (b)

Jignire

Neprețuind granitul, o, fecioară !
Din care-aș fi putut să ți-l cioplesc,
Am căutat în lutul rumânesc
Trupul tău zvelt și cu miros de ceară.

5 Am luat pământ sălbatic din pădure
Și am frământat cu mână de olar,
În parte, fiecare mădular,
Al ființei tale mici, de cremene ușure.

10 Zmălțându-ți ochii, luai tipar verbina,
Drept pleoape, foi adânci de trandafir,
Pentru sprâncene firele subțiri
De iarbă nouă ce-a-nțepat lumina.

15 Luai pildă pentru trunchi de la urcioare,
Și dacă-n sâni și șold a-ntârziat
Mâna-mi aprinsă, eu sunt vinovat
Că n-am oprit statuia-n cingătoare

20 Și c-am voit să simtă și să umble,
Și să se-ndoaie-n pipăitul meu,
De chinul dulce dat de Dumnezeu
Care-a trecut prin mine și te umple.

Femeie scumpă și I ispită moale !
Povară-acum, când, vie, te-am pierdut,
De ce te zămislii atunci din lut,
Și nu-ți lăsai pământul pentru oale ?

Tudor Arghezi, 'Jignire' *Cuvinte potrivite* (1927)

- Despre ce este vorba în această poezie ?
- Discutați metaforele folosite de poet.
- Care este relația între autor și fecioară în această poezie ?
- Ce vă sugerează poezia ?